

Arrest

nr. 313 561 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 18 december 2023 in België.

1.2. Op 20 december 2023 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Hij werd vervolgens overgebracht naar de gevangenis van Haren.

1.3. Op 14 mei 2023 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld mits betaling van een borgsom van 15 000 euro.

1.4. Op 13 mei 2024 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest van 26 september 2024 met nummer 313 559.

1.5. Eveneens op 13 mei 2024 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: [G.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 13.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 26.01.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis van Haren. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht werd hem voorgelegd. Betrokkene weigerde de vragenlijst in te vullen. Betrokkene is in het bezit van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich in het griffiedossier bevinden. Betrokkene verklaarde geen familie, duurzame relatie, noch kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde een vriendin te hebben in Duitsland. Zij heeft de Duitse nationaliteit en zou anderhalve maand zwanger zijn van hem. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn moeder en zijn broer. Uit nazicht van het register blijkt dat zij niet gekend zijn door de Administratie. Het is aannemelijk dat zij niet in België verblijven. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en zijn broer op bezoek geweest zijn, maar reeds teruggekeerd zijn naar Albanië en daar wonen. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene maakte geen melding van gezondheidsproblemen die hem belemmeren te reizen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Albanië maar naar Duitsland, waar zijn zwangere vriendin verblijft en werkt. Betrokkene heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij verblijfsrecht geniet in Duitsland. Betrokkene rekent op tussenkomst van zijn advocaat om een terugkeer naar Duitsland te regelen. Hij wil het antwoord van zijn advocaat afwachten, maar hij verklaart dat als de rechter beslist dat hij toch moet terugkeren naar Albanië, hij dit wel zal doen. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een vrees op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene staat sinds 20.12.2023 onder aanhoudingsmandaat wegens onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Uit het aanhoudings-mandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. Op 18.12.2023 gaan de politiediensten over tot een discrete observatie van de zich zenuwachtig en verdacht gedragende betrokkene. Wanneer de politie tot controle overgaat smijt betrokkene een plastic zak op de achterbank van een auto. Nazicht van deze zak brengt twee rechthoekige witte blokken cocaïne op, en dit voor een totaal van 2,106 kg. Betrokkene blijkt in het bezit te zijn van 2 GSM's, een Apple watch, cash geld, en 3 Simkaarten. In de middenconsole van de wagen blijkt een verborgen ruimte ingewerkt. Ook vindt men er een « Airtag » en een « pepperspray ». Betrokkene bekende als koerier te werken voor een onbekende in ruil voor 1000 euro. Hij heeft de feiten toegegeven en handelde volgens hem uit gemakkelijk geldgewin. Hij was op de hoogte dat het om drugs ging en dat hij die naar zijn « vriend uit Duitsland » moest brengen. Een dergelijk bezit en vervoer van drugs betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene van een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoont. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.6. Verzoeker is inmiddels teruggekeerd naar Albanië. Zijn advocaat verzocht verweerder om een tijdelijke opschorting van het inreisverbod van 18 juni 2024 tot en met 22 juni 2024 (vrijgeleide) zodat verzoeker per auto vanuit Albanië naar Brussel zou kunnen reizen om de zitting van de correctionele rechtbank van Brussel op 20 juni 2024 bij te wonen. Een vrijgeleide werd afgegeven door verweerder. De raadsman van verzoeker verklaart ter terechtzitting dat verzoeker ondertussen is teruggekeerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikels 44 nonies en 74/11 van de wet van 15 december 1980 – schending van artikels 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 – schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten – schending van het evenredigheidsbeginsel – schending van het gelijkheidsbeginsel”*

Hij betoogt als volgt:

“Inreisverbod omdat: “Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:”

Verzoeker begrijpt eigenlijk niet wat de tegenpartij daarmee heeft willen zeggen.

De motivatie is dus moeilijk te verstaan.

Bovendien blijkt dat de vreemdeling het voorwerp van een inreisverbod mag zijn enkel indien hij een gedrag heeft gehad tegen de wet of de regels die van toepassing zijn.

Het verbod dient proportioneel en evenredig met de zwaarheid van het gedrag te zijn.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De duur is maximum drie jaar.

In casu is er geen rechtvaardiging van de termijn van drie jaar die arbitrair is.

Bovendien spreekt de wet van een mogelijkheid maar niet van een verplichting.

Met zijn vriendschap in Duitsland en de banden die hij er heeft gecreëerd zou er een schending zijn van art. 8 EVRM, in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij het voorstelt.

Onder privé leven begrijpt men het recht om relaties met andere mensen te creëren, onder andere op affectief vlak, voor het ontwikkelen en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid.

Indien de Staat een inmenging in dit recht wenst te maken moet het door de wet voorzien worden en een legitiem doel viseren. Het principe van de proportionaliteit postuleert dat de inmenging het enige middel is om het doel te bereiken.

In ieder geval afdwingt de bescherming van het privé en familiale leven van mijn cliënt gewaarborgd door art. 8 EVRM in hoofde van de Staat een negatieve verplichting (het recht op privé en familiale leven niet te schenden) maar een ook positieve verplichting (maatregelen te nemen om werkelijk de eerbied van het recht op privé en familiale leven te verzekeren) (zie EHRM, Airey t/ Ierland, 9/10/1979, §32; R.v.S., 6/10/1999, n° 82 723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169).

In casu, heeft de tegenpartij zich gewoon beziggehouden met een standaard motivatie:

De tegenpartij bewijst niet in welke mate het inreisverbod evenredig zou zijn. Zij bewijst ook niet waarom verzoeker een werkelijke, actueel en zware schade zou kunnen veroorzaken aan de openbare orde. Drugs werd teruggevonden in de wagen die hij gebruikt om naar Duitsland terug te keren.

Verzoeker woont niet in Brussel maar wel in Duitsland.

Verzoeker zou een bedreiging zijn voor de Openbare Orde.

Dit wordt niet bewezen door de tegenpartij en verzoeker dient van het beginsel van onschuld te genieten.

Tenslotte, in tegenstelling tot hetgeen wordt vermeld in de standaard motivatie, heeft verzoeker een echtgenote in Duitsland en in een nabije toekomst een kind.

Er is dus een schending van art. 8 EVRM.

Een inreisverbod is een zeer ingrijpende maatregel (CCE, 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Gelet op de enorme impact van de beslissing dient een balans van de belangen van iedereen gemaakt te worden en het gelijkheidsbeginsel eerbiedigen.

Gelet op het discretionair karakter van de maatregel en van zijn duur, dient de tegenpartij op nauwkeurige manier de reden te beschrijven waarom zij de duur op 3 jaar bepaalt en niet 1 jaar of 2 maanden bij voorbeeld, wat zij niet heeft gedaan in casu.

Dit moet redelijk en evenredig te zijn. De tegenpartij moet bewijzen dat deze termijn wenselijk is en noodzakelijk, wat niet wordt gedaan in casu.

Gelet op deze elementen dient er beschouwd te worden dat het inreisverbod van 3 jaar niet wettelijk gemotiveerd wordt noch gegrond en derhalve geannuleerd dient te worden zoals de andere maatregelen die genomen werden in toepassing van dit inreisverbod.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 44 nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op EU-burgers of hun familieleden, stelt de Raad vast

dat verzoeker – die bovendien geen EU-burger of familielid van een EU-burger is - nalaat om concreet uit te werken op welke wijze hij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht.

Ook leest de Raad nergens een concrete uitleg waarom verzoeker artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de bestreden beslissing hoe dan ook geen toepassing maakt – geschonden acht.

Deze onderdelen van het enig middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. Het bestreden inreisverbod bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop het steunt. Hierbij wordt duidelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierin kan worden gelezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar als er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit laatste blijkt uit het in punt 1.4. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker heeft aangevochten. De Raad ziet niet in wat aan dit motief voor het opleggen van het inreisverbod *“moeilijk te verstaan”* is of waarom verzoeker niet begrijpt *“wat de tegenpartij daarmee heeft willen zeggen”*. Verzoeker werpt op dat een vreemdeling *“het voorwerp van een inreisverbod mag zijn enkel indien hij een gedrag heeft gehad tegen de wet of de regels die van toepassing zijn”*. De bestreden beslissing werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 74/11, §1, derde of vierde lid van deze wet. Bijgevolg moet in dit verband niet worden gemotiveerd, voor zover moet worden begrepen dat verzoeker dit bedoelt.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt maakt verweerder voorts uitgebreid duidelijk waarom hij een inreisverbod van drie jaar oplegt, waarbij hij rekening houdt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken, en motiveert hij in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De formele motiveringsplicht in het licht van 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verweerder daarenboven nog eens moet verduidelijken waarom hij geen inreisverbod oplegt van minder dan drie jaar of zoals verzoeker stelt *“waarom zij de duur op 3 jaar bepaalt en niet 1 jaar of 2 maanden bij voorbeeld [...]”*.

Verzoeker kan verder bezwaarlijk worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing getuigt van een *“standaard motivatie”*, aangezien ze motiveert aangaande de elementen die zijn zaak kenmerken. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt bijgevolg niet.

2.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder niet verplicht is een termijn van drie jaar op te leggen en dat *“de wet [spreekt] van een mogelijkheid”*. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken, rust er op hem de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872).

2.6. Voormelde bepaling laat toe om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder moet bewijzen dat de termijn van drie jaar, *“wenselijk is en noodzakelijk”*. Hij kan wel worden gevolgd waar hij opwerpt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In casu houdt verweerder hiermee echter duidelijk rekening waar hij uiteenzet waarom hij een inreisverbod voor deze maximumtermijn oplegt. Gezien het door verweerder toegelichte aan-houdingsmandaat voor onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging, waaronder verzoeker sinds 20 december 2023 staat en aangezien er geen hinderpalen zijn in het licht van de artikelen 3

en 8 van het EVRM, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk of disproportioneel achten dat verweerder in casu een inreisverbod voor drie jaar oplegt. Het feit dat verzoeker dit zelf als *“arbitrair”* bestempelt en van oordeel is dat verweerder niet *“bewijst in welke mate het inreisverbod evenredig zou zijn”*, kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

2.7. Verzoeker werpt op dat verweerder niet *“bewijst”* waarom hij een *“werkelijke, actueel en zware schade zou kunnen veroorzaken aan de openbare orde”*. De Raad ziet echter niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting, aangezien de bestreden beslissing niet werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.8. Verzoeker maakt gewag van *“het beginsel van onschuld”*. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker blijkens de bestreden beslissing toegegeven heeft als drugskoerier te werken nadat hij werd betrap op het vervoer van 2,106 kg cocaïne in zijn wagen.

2.9. Verzoeker verstrekt voorts geen enkel begin van bewijs over *“zijn vriendin in Duitsland”*, noch over *“de banden die hij er heeft gecreëerd”*, noch over *“een echtgenote in Duitsland en in de nabije toekomst een kind”*. Uit verzoekers voormelde korte algemene verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij een beschermenswaardig privé- of gezinsleven leidt in Duitsland in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook met zijn uitgebreide theoretische uiteenzetting over deze verdragsbepaling en zijn overtuiging dat de bestreden beslissing getuigt van een onevenwichtige balans van de belangen in dit verband, toont hij dit niet aan.

2.10. Ten slotte, op grond van de ponering dat *“[g]elet op de enorme impact van de beslissing dient een balans van de belangen van iedereen gemaakt te worden en het gelijkheidsbeginsel eerbiedigen”*, kan bezwaarlijk een schending van artikel 8 van het EVRM en het gelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA